

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 5

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 5

**Et periode-skrift, der indtil videre
Udsendes som et led i debatten
Om indførelse af et ritual for
Vielser af homoseksuelle
I Folkekirken.**

Forsidelayout/idé og sats:

Thomas Olesen

Forsideillustration:

Helsingør-teologernes triumvirat:

provst Eigil Saxe, Kgs. Lyngby, b

iskop Lise-Lotte Rebel, Helsingør,

sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby

Tre numre blev udgivet

Under den kirkeministerielle

Høring i efteråret 2010.12.18

2. nummer i marts 2011

© Johny Noer – www.noer.info

(Al form for gengivelse af dette skrift

- bortset fra kortere reference-indlæg

FORORD

HELSINGØR-TEOLOGERNES MANIFEST

Det emne, der som en rød tråd bevæger sig gennem dette femte nummer af Øjeblikket, er den kendsgerning, at den kirkeminister, der ved årsskiftet gjorde fælles sag med homo-teologerne i Helsingør, nu er blevet fyret! Hun blåstemplede Helsingør-teologernes lære, at 'Kristus inkarneres i det homoseksuelle kys'. Da en klageskrivelse nåede ministerens bord, erklærede hun, at 'indberetningen må være grundet på en misforståelse'. Ministeren tilføjede: "Jeg er sidste ankeinstans! Dermed er denne sag ude af verden!"

I dag er ministeren sat på porten! Birthe Rønn Hornbechs periode som kirkeminister er fortid. Der er nemlig endnu en klageinstans, som ministeren ikke tog højde for. Bibelen siger: "På den mægtige vogter en mægtigere, og endnu mægtigere står over den" (Præd.5:7). Ny Testamente understreger: "Guds vrede åbenbares over al uretfærdighed hos mennesker, **som undertrykker sandheden** ved uretfærdighed" (1:8). Den afgåede kirkeminister **undertrykte sandheden** om Helsingør-teologernes homofile manifest. Vil den nye kirkeminister, Per Stig Møller, gøre det samme? Han sendte for få år siden (som Danmarks udenrigsminister) en homofil ambassadør og dennes partner til Israel som Danmarks repræsentanter. Sporene skræmmer...

DET TILMÅLTE BÆGER

Kun få begriber den skjulte og åndelige sammenhæng i det underlige forløb med fyringen af én kirkeminister og indsættelsen af en ny! De færreste vil kunne finde nogen mening i, at den 'gamle' kirkeministers fejlpositioner i det ene af hendes arbejdsområder (integrationsministeriet) skulle føre til så bitre konsekvenser i et andet (kirkeministeriet). Sagt med andre ord: Regningen for ministerens ringeagt og sløse behandling af en indberetning vedrørende homo-teologernes lære i Helsingør Stift blev tilsyneladende betalt i et andet ministerium (integrationsministeriet) hvor den samme useriøse sagsbehandling har fundet sted. Eller betragtet med Skriftens øjne: "Herren skuer ned på jorden, og Hans blik ransager menneskenes børn (Salme 11:4). Den, som handler uretfærdigt, vil på rette tid og sted få udskænket sit 'tilmålte bæger' (v.5-6).

*

Nu er spørgsmålet: Vil dette samme – lidt uforståelige princip, som sendte den nu afgangede kirkeminister ud af regeringen, gøre sig gældende for den nye kirkeminister? Den tidligere minister, Birthe Rønn Hornbech, viste åbenlys ringeagt for Den Hellige Skrift, da hun ved årsskiftet med en overfladisk håndbevægelse fejede en af kirkehistoriens mest alvorlige anklager (mod en præst, provst og biskop) af bordet – og hun har nu af tilsyneladende andre grunde måttet forlade sin ministerpost.

Den nye kirkeminister, Per Stig Møller, har i den henseende gjort de samme erfaringer. Da han i åbenlys foragt i sin egenskab af udenrigsminister for få år siden krænkede Den Hellige Skrift på det ene område, kom han til at betale dyrt for denne overtrædelse på et andet.

Den daværende udenrigsminister (og nuværende kirkeminister) forulempede jødernes hebraiske skrift (Gamle Testamente) ved som en åbenlys fornærmelse at sende et homoseksuelt diplomatpar som Danmarks ambassadør til Tel Aviv. Kort tid efter havde han (i et andet område og i en tilsyneladende helt anden sag) den arabiske verden på nakken; danske karikaturtegnere havde krænk­ket Islams hellige skrift, Koranen.

Det vil i den nærmeste fremtid vise sig, om den nye kirkeminister kan se sammenhængen. Kan han acceptere de kendsgerninger, der tale deres eget sprog: Kort efter, at det danske, homoseksuelle ambassadørpar flyttede ind i den danske ambassadebolig i Tel Aviv, stod de danske ambassader i brand i de muslimske lande, og terrortruslen på grund af muhammedtegningerne hænger stadig som en mørk sky over Danmark.

Hvis den nye kirkeminister har svært ved at se, at alle disse begivenheder er i familie med hinanden, er det forståeligt. Ny Testamente forklarer, at der vil komme en tid, hvor folks 'tanker er slået med blindhed' (2.Kor.4:2). Men konsekvenserne slipper vi ikke for. Hvis den nye minister ikke fatter, at indførelsen af et ritual for kirkelige homovielser er en forulempelse af kirkens grundlæggende bekendelse og en ringeagt for Den Hellige Skrift, så udløser han den mørkeste kædereaktion på andre områder. Da venter ængstende tider forude; de globale rystelser vil ikke for altid forblive på afstand!

I den forbindelse er det nødvendigt atter at gøre opmærksom på det kætterske indhold af Helsingør-teologernes lære. Lad mig derfor forklare:

FALSK LÆRE BAG KIRKELIGT RITUAL

”Når Søren og Peter kommer til kirke for at blive gift, bør de bydes velkommen!” Dette er hovedtanken bag homo-teologernes lære i

*

Helsingør, og de hævder, at de er i stand til at citere både bekendelsesskrifter og Bibelen for at forsvare deres standpunkt.

Efter en indberetning til den tidligere kirkeminister med hensyn til Helsingør-teologernes doktrin, forbliver spørgsmålet, hvor og hvornår en sådan dokumentation har fundet sted? Så vidt vides, er der indtil dato ikke givet nogen holdbar teologisk redegørelse for det alvorlige – ja, skæbnesvangre skridt, som den kristne menighed i Danmark står over for at skulle tage: En historisk afgørelse af en sådan karakter, at kirken i et halvt årtusinde ikke har været ude for noget lignende.

Derfor må det nøje undersøges, om det virkelig er sandt, at homo-teologerne holder sig inden for den protestantiske kirkes bekendelsesskrifter. I sær det grundlæggende skrift, *Confessio Augustana*. Den nye lære, at det homofile samliv kan velsignes, må – som det gennem historien altid har været tilfældet – nøje overvejes ud fra Den Hellige Skrift. Hvis Helsingør-teologien er i overensstemmelse med Bibelen og kirkens bekendelse, da må helligdommens porte slås op på vid gab for vielser af de såkaldt 'samkønnede par' – men hvis det ikke er tilfældet, må kirkens porte stænges med bolt og slå, så at ingen vielse af den art noget sted eller på noget tidspunkt finder sted i Guds Hus. Ja, dersom det kan bevises, at Helsingør-teologien er en vranglære og en kættersk forførelse, bør de bisper, præster, teologer og ministre, som spreder den falske forkyndelse, ikke blot irettesættes men sættes på porten; de har overtrådt den evangelisk-lutherske kirkes bekendelse.

Imidlertid har ingen været helt klar over, hvori homo-teologernes lære afveg fra kirkens bekendelse. Grunden hertil er, at den nye lære har været sparsom med henvisninger til Bibelen og bekendelsen. Ikke fordi der har været noget direkte ønske om at være tilbageholdende, men fordi den nye teologi ikke har haft noget virkeligt holdepunkt i Den Hellige Skrift. Ja, de biskopper, som

gør sig til talsmænd for kirkelige homovielser, har i fællesskab offentligt udtalt, at 'enkeltstående udsagn fra Bibelen ikke kan bruges til at fordømme homoseksualitet' (udv.rapp. sept. 2010). Det har således været vanskeligt at definere, hvori den nye lære er galt afmarcheret; den har skjult sig i en klædedragt af humanisme og generelle påstande om, at 'den holdt sig inden for kirkens bekendelsesgrundlag'. Det har derfor været så godt som umuligt at afsløre dens bevægelser. Snigende som en slange har den fundet vej mellem kirkens bænkerader – og uden at afsætte noget bibelsk spor har den fået sig selv anbragt i både kirkens og den verdslige øvrigheds øverste lag.

Da pludselig i juni 2010 dukker en åbenlys definition frem i lyset. Kun få bemærker dens tilstedeværelse – men for første gang viser Helsingør-teologien sin rette identitet; den aflægger åbent en bekendelse om sin tro! Sort på hvidt forklarer den, hvad der ligger bag dens idé; ingen behøver herefter at være i tvivl om, hvad der er Helsingør-teologernes lære. Kirken har ikke længere nødig at bevæge sig i mørke; den falske doktrin bag det kirkelige ritual, som skal anvendes ved vielse af homoseksuelle, kommer her tydeligt for en dag...

Afsløringen finder sted i et ærværdigt, teologisk tidsskrift, 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi'. I dette juni-nummer har tidsskriftet påtaget sig den opgave, at belyse spørgsmålet om 'Kirkelig vielse af homoseksuelle'. Emnet står tydeligt anført både på skriftets for- og bagside og belyses indgående i dets forord.

"På baggrund af hvilken form for ritualisering, der kan fastlægges ... for vielse af homoseksuelle, har vi suspenderet langtidspanen for temanumre for at give et bidrag til den aktuelle debat," skriver redaktøren i forordet og tilføjer (citater): "Overordnet har vi valgt at belyse, hvad et ritual er, og hvad det betyder for den aktuelle debat om vielse af homoseksuelle."

Der kan altså ikke herske skyggen af tvivl om, hvad dette tidsskrifts ærinde er: Det vil forklare Helsingør-teologernes lære bag det ritual for kirkelige homovielser, som bisperne skal godkende, politikerne skal vedtage og dronningen skal underskrive.

Den næstsidste af tidsskriftets 10 artikler er skrevet af skriftets redaktør, sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby. Hans emne er 'Velsignelsen som inkarnationens gentagelse'. Da redaktøren selv i skriftets forord har understreget, at han vil belyse (citat): 'Hvad et ritual er, hvad en velsignelse er og hvad en vielse er, og hvad det betyder for den aktuelle debat om vielse af homoseksuelle' – så er det på forhånd givet, at han med dette emne mener: 'Velsignelsen (af det homofile samliv) – som inkarnationens gentagelse' (Det er vigtigt at understrege dette, idet Lyngby-præsten i sin udtalelse til stiftets biskop d. 21. september 2010 forsøger at vige uden om skriftets 'overordnede' intention ('at belyse den homoseksuelle vielse'), som han selv i skriftets forord har dokumenteret. Han søger at slippe uden om indberetningens anklage ved at skrive: "For en ordens skyld, skal jeg da lige gøre opmærksom på, at jeg ikke i artiklen nævner 'homovielser' én eneste gang. Artiklen handler om vielsen."

*

Med udgivelsen af dette tidsskrift og ikke mindst med offentliggørelsen af sognepræst Jørgen Demants artikel om 'Inkarnationens gentagelse' (ved vielsen af de homofile par) står landets troende, deres præster og politikere pludselig med et skrift i hånden, som sætter et blændende klart lys på den homo-ideologi, som hersker i kirkens egne rækker.

Jørgen Demants synspunkter har nemlig modtaget det blå stempel ikke blot fra stiftets provst – men fra Helsingørs biskop, og ikke kun fra stiftets biskop men fra selve den kirkeminister, som nu har måttet forlade sin ministerpost.

Hvis det lykkes den nye kirkeminister at få ophøjet den kirkelige velsignelse af det homofile samliv til lov, skal ministeren fremlægge et dokument til dronningens underskrift. I det tilfælde skal majestæten godkende, at Helsingør-teologien om Den Treenige Guds nærvær i homovielsen er i overensstemmelse med kirkens bekendelse. Den tidligere kirkeminister og Helsingør Stifts ledende gejstlige er (ifølge deres fælles godkendelse af præstens artikel) enige om, at den guddommelige nærværelse i ritualet inkarnerer sig i det homoseksuelle bryllupskys. Hvad siger den nye kirkeminister til denne sag?

Dronningen skal tilstede 'kongelig resolution' til et ritual, hvormod sognepræsten skriver (citater): "Menigheden er med som vidner til velsignelsen af Søren og Peter... den er vidne til inkarnationsunderet!" Majestæten skal godkende en lære om homovielsen, som provsten, Helsingør-bispen og den tidligere minister anerkender, og som udtrykkes sådan (citater): "Det er vel ikke imod ritualets teologi at lade parret velsigne hinanden med et kys... kysset er måske det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi."

Af den grund er det nødvendigt nøje – punkt for punkt – at gennemgå tankerne bag denne nye teologi. Spørgsmålet om 'inkarnationens gentagelse' i velsignelsen af det homofile samliv kan nemlig koges ned til den enkle vurdering: Er Gud overhovedet til stede i det ritual, som skal anvendes ved homovielser i kirken? Homo-teologerne erklærer, at Kristus er nærværende i homo-brylluppet. Ja, at (citater): "Gud giver, skaber, opretholder og beskytter og adler homoseksuel kærlighed." (U. Bidstrup, lektor, pastoralseminariet, Århus K.F. 120, s. 56). Er denne påstand sand – eller er den udtryk for en vranglære? Dette vil jeg i det følgende søge at besvare.

BEKENDELSENS LÆRE OM INKARNATIONEN

Spørgsmålet er nu kun ét. Er det sandt, at Den Treenige Gud er til stede i ritualet for homoseksuelle vielser? Er det i

overensstemmelse med Den Augsburgske Bekendelse, at Kristus ved Sit ord er inkarneret i den velsignelse, som kirken udtaler over det homofile samliv. Hvad siger kirkens bekendelse om inkarnationen?

Om dette 'at Gud blev menneske' hedder det med myndig røst i Confessio Augustana: "Vi lærer, at ordet, det er Guds Søn, har antaget den menneskelige natur i den salige jomfru Marias liv" (Artikel 3).

Hvad reformatorerne lærer om inkarnationen er hverken spekulativt eller kompliceret. Selv et barn kan forstå det. For det første understreger bekendelsen, at Guds Ord og Guds Søn er det samme. Dernæst, at ordet 'blev menneske' – og at dette skete konkret og på et bestemt tidspunkt og et bestemt sted gennem en ung jødisk kvinde (som 'ikke kendte nogen mand'...Luk.1:94) ved navn Maria.

Nu er spørgsmålet, om det er sandt, hvad Helsingør-teologerne hævder, at dette guddommelige under 'gentager sig' i det kirkelige ritual for homoseksuelle vielser. Er Guds Ord overhovedet til stede i dette ritual? Er det Guds Søn, som åbenbares i præstens velsignelse af det 'kønsneutrale ægteskab'?

Om den guddommelige undfangelse i den unge, jødiske jomfrus liv fortæller Ny Testamente, at engelen Gabriel bragte Maria dette budskab: "Helligånden skal komme over dig, og Den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn (Luk.1:35).

Er det sandt, hvad Helsingør-teologerne sammen med den tidligere kirkeminister hævder, at det samme bibelske herlighed-sunder 'gentager sig' i vielsesritualet for homoseksuelle og lesbiske par? Sker det, at Helligånden på samme måde 'kommer over' de samkønnede par, og at 'Den Højestes kraft overskygger' kirkens

homovielser? Er det sandt, at Kristus inkarnerer sig i det homoseksuelle bryllupskys, så at det, 'der her fødes, kaldes helligt'?

*

Kirkens grundlæggende bekendelse betoner med hensyn til 'inkarnationen', at 'Ordet er Guds Søn'. Hvis altså homo-ritualet (som den nye lære påstår) er en 'gentagelse af inkarnationen', må det nødvendigvis indebære en opfyldelse af Guds Ord. Om denne 'opfyldelse' forklarer Ny Testamente (i sin beretning om inkarnationen): "Alt dette skete, for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten, der siger: "Se, jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en søn, og man skal give Ham navnet Immanuel (Det betyder 'Gud med os'... Matt.1:23).

Gentages en sådan 'opfyldelse af Guds ord' ved det homoseksuelle bryllup? Bliver menigheden (som Helsingør-teologerne erklærer, citat): "Vidne til inkarnationsunderet." Kan de nye lærere ud fra Skrift og bekendelse dokumentere: 'Gud er med os'?

Hvis dette ikke er tilfældet, forulemper Helsingør-teologerne Den Augsburgske Bekendelse og dens forkyndelse bør høste de uundgåelige konsekvenser af deres vranglære; de bør (som den tidligere kirkeminister) fyres!

OMVENDELSENS BETYDNING

For at kunne forstå Helsingør-teologernes lære og for at kunne dokumentere, hvor de tager fejl, er det nødvendigt at fastslå Augsburgerbekendelsens understregning af 'omvendelsens betydning'.

Den nye teologi vil hævde, at 'Søren og Peter' bør vises den største imødekommenhed, når de kommer til kirken for at få deres homofile samliv velsignet. Lyngbypræsten forklarer det således

(citat): ”Kirken er et velsignelsesrum. At ville ind under den hellige baldakin er at række ud mod den Gud, der vender sig venligt og nådigt mod en...” Præsten konkluderer: ”Velsignelsen udtrykkes i et rituelt spil, der iscenesætter inkarnationsmysteriet: at Gud blev menneske.”

Det vil med andre ord sige, at når ’Søren og Peter’ kommer til kirke for at få deres homoseksuelle forhold velsignet, så bliver de venligt budt indenfor (Præsten bruger i sin artikel navnene ’Søren og Peter’ for dermed at betone, at det drejer sig om en vielse af to personer af samme køn). Det er ikke kun den smilende præst, der modtager det homoseksuelle par – nej (citat): ”Gud er subjekt i velsignelsen; det er kirkens Herre, som her vil udtale sin velsignelse over det homoseksuelle bryllup. For at ’Søren og Peter’ skal forstå, at Gud mener det alvorligt med at bevise sit nærvær i den kirkelige velsignelse af homoseksuelle og lesbiske par, indbydes de til at tage del i ritualen. De skal medvirke i et (citat): ’rituelt spil, der iscenesætter inkarnationsmysteriet: at Gud blev menneske...”

Hvis nogen skulle stille sig uforstående over for denne anskueliggørende kirkelige handling, så forklarer præsten fra Helsingør Stift den mere indgående. Han skriver om Søren og Peters vielse (citat): ”Den inkarnatoriske bevægelse er iscenesat således, at parret inddrages og indsættes som bærere af Guds velsignelse.”

Det vil med andre ord sige, at ikke kun møder Gud det homoseksuelle par med åbne arme, og ikke kun er Han selv til stede som ’subjekt’ (den handlende) i velsignelsen af det ’kønsneutrale ægteskab’ – men Han indsætter på stedet Søren og Peter til at være ’bærere af Guds velsignelse’. Det homoseksuelle par (citat): ’sendes til verden for at realisere denne frelse og velsignelse’.

Hvad siger kirkens fundamentale bekendelse til denne lære?

*

Om synderes adgang til Kristi menighed erklærer Den Augsburgske Bekendelse: ”Vi lærer, at syndernes forladelse på et hvilket som helst tidspunkt kan blive mennesker til del – når de omvender sig” (Artikel 12). Om omvendelsen forklarer bekendelsen, at den indebærer (citat): ’angeren eller den skræk, der er indjaget samvittigheden, efter at synden er erkendt’.

Det vil sige, at alle mennesker har adgang til Guds kirke! Gud tager venligt og nådigt mod alle. Der er ingen forskel. Alle mennesker alle vegne kan ’på et hvilket som helst tidspunkt’ blive mødt af Guds tilgivende nåde. Kun én betingelse stilles – og det er, at synderen skal omvende sig.

Ifølge kirkens grundlæggende lære er omvendelsen ikke en overfladisk hændelse. Den kan ikke udelades, som om den var uden betydning. Den har at gøre med forkyndelsen af: ’Guds ord, der er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd, og som trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger’ (Hebr.4:12).

Mødet med dette ord kan give samvittighedskvaler, fordi det erklærer, at: ”ingen skabning er usynlig for Ham, alt ligger blottet og udbredt for Hans øjne; og Ham skal vi stå til regnskab” (v.13).

Augsburgerbekendelsen siger, at (citat): ”Efter at synden er erkendt, vil den skabe anger eller den skræk, der er indjaget samvittigheden.”

*

På trods af Bekendelsens tydelige tale og Bibelens utvetydige vidnesbyrd (som erklærer homoseksualitet for synd) bliver Søren og Peter ikke præsenteret for denne del af kirkens lære. Med hensyn til evangeliets forkyndelse om omvendelse er præsten tavs. Ja, han formaner til ikke at prædike om, at homoseksualitet i Gamle Testamente erklæres for en ’vederstyggelighed’ og i Ny Testamente for

en 'skændig lidenskab', 'en vildfarelse, som fortjener straf'. – "Vi vil bekæmpe al form for kristelig fordømmelse af homoseksuelitet," har kirkens biskopper udtalt og mange af frikirkernes ledere følger i samme spor.

Er det i overensstemmelse med kirkens bekendelsesgrundlag, at homoseksuelle og lesbiske par ved deres kirkelige vielse indbydes til at deltage aktivt i et ritual, der på stedet 'indsætter dem' og 'sender dem' som 'bærere af Guds velsignelse' til en døende verden?

Hvis dette ikke er tilfældet, men at kirken ved en sådan lære bevæger sig uden for kirkens bekendelse, bør der straks skrives ind over for en sådan teologi; de ansvarlige bør konfronteres med konsekvenserne af deres falske lære.

Med hensyn til den totalt manglende belæring om 'omvendelsens betydning', da er denne 'nye teologi' i stærk modstrid med både Skrift og bekendelse. Lukasevangeliet beretter om, hvorledes 'toldere og syndere holdt sig nær til Jesus'. Ja, farisæerne 'gav ondt af sig', fordi han tog så venligt og nådigt imod dem. Jesus fortæller da historien om 'det bortløbne får'. – "Der bliver mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig," fortæller Han, "end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse..." (Luk.15:7).

Dette klare Jesu-vidnesbyrd om 'omvendelsens betydning' bekræftes i et ældet, halvglemmt, latinsk skrift fra 1535. Reformationsskriftet bærer titlen: 'Loci Theologici', og deri prentes med store bogstaver følgende sætning: "Lovens lanse rettes mod al uretfærdighed og synd." Det vil sige, at 'Søren og Peter' venligt og varmt bydes velkommen i kirken. Men hvis de to mænd vil modtage Guds velsignelse, ja, fremover 'indsættes som bærere af denne velsignelse', bliver de ikke kun mødt med 'Guds godhed'. Da bliver de også mødt med 'Guds strenghed' (Rom.11:22). Før de

yderligere tør træde ind under 'den hellige baldakin', som hedder Kristi menighed, bliver de mødt med 'lovens lanse'. Den er rettet mod 'al uretfærdighed og synd' og fordrer omvendelse, inden den videre vandring med Guds gode Helligånd kan finde sted.

(Det er at gøre de registrerede par en dårlig tjeneste, hvis de ansvarlige gejstlige ikke fortæller dem om de dødsfald, der fandt sted i den første menighed – og om, hvorledes der var visse mennesker, der simpelthen 'ikke vovede at slutte sig til dem' ... Ap.G.5:12). Omvendelsen er en evigheds- og en livsnødvendighed!

*

Hertil vil homo-teologerne indvende, at en homoseksuel ikke kan omvende sig. "Han er født sådan," vil de sige. "Hans seksuelle orientering ligger i hans gener og i hans 'bestemmelse'. Han kan aldrig blive anderledes!"

Dermed er de nye teologer i modstrid med apostlenes lære og gør sig samtidig til talsmænd for en historisk vranglære. Deres opfattelse af 'inkarnationen af Kristus i det homofile samliv' er så afgørende forkert, at denne nye lære bør bekæmpes og sættes udenfor de kristnes forsamling; den indeholder en kættersk forførelse!

Om dette vil jeg forklare følgende:

'DJÆVELENS OPFINDELSE'

Både Luther og de øvrige reformatorer kæmpede mod datidens kætterske lære, at Kristus i inkarnationen bliver ligesom synderen og ikke synderen ved helliggørelse bliver ligesom Kristus. Denne forførelse breder sig på ny, idet det af homo-teologerne læres, at Kristus godtager den homoseksuelles livsstil, og det i en sådan grad, at Han tager vedvarende bolig i den. Med synderen sker

ingen forvandling; han kan ikke blot forblive i – men ved præstens håndspålæggelse 'smedes han sammen' med sin synd.

Om dette forhold siger Den Augsburgske Bekendelse: "Vi lærer, at to naturer, den guddommelige og den menneskelige, er uadskilleligt forbundne i personens enhed, én Kristus, sand Gud og sandt menneske, født af jomfru Maria (Artikel 3).

Bekendelsen erklærer altså, at den guddommelige og den menneskelige natur ved Kristi iboende kraft er uadskilleligt forbundne. Imidlertid betones det, at denne 'forbundenhed' virkeliggøres 'i personens enhed'. Denne person er ikke synderen og hans livsstil – nej, denne person er Kristus, thi det hedder: 'de er forbundne i personens enhed, én Kristus, sand Gud og sandt menneske...'

Når derfor de nye teologer hævder, at 'det sande menneske er synderen' er det kun sandt for så vidt de taler om 'det faldne menneske' = Adams slægt. "Det sande menneske 'er Kristus', 'den sidste Adam' (1. Kor.15:45). Det er i dette 'sande menneske', at de to naturer forenes. Som der står skrevet: "Det første menneske var af jord, jordisk; det andet menneske er fra himlen... og ligesom vi har båret den jordiskes billede, således skal vi også bære den himmelskes billede" (v.47-49).

Den modsatte opfattelse er ifølge Luther 'Djævelens opfindelse', ('Des Teufels Larven... WA 26.319). Han tilføjer: "Hvis det nemlig er tilfældet, behøver Kristus selv en frelser!"

Apostelen følger samme linje; han er lige så afgjort i sin forklaring om, hvilken af de to naturer, der skal have herredømmet i den troende. "Dem Han forud har kendt, har Han forudbestemt til at blive Hans søn lige," erklærer han (Rom. 8:29).

Dermed har Ny Testamentes apostel slået fast, at det ikke er Kristus, der 'antager syndens væsen' – men det er synderen, der omvender sig og derefter 'ligedannes med Kristus'. Om de homoseksuelle forklarer apostelen, at det er 'sådanne, 'der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller som øver den' (1. Kor.6:9). Han fortsætter: "Sådan har nogle af jer været! Men I lod jer aftvætte, ja, I blev hellegede ved Herren Jesu Kristi Navn og ved vor Guds Ånd" (v.10-11).

Når Helsingør-teologerne hævder, at det homofile parforhold er naturligt og ikke kan ændres men tværtimod skal velsignes og indføres i Kristi Legeme, er det i modstrid med Ny Testamentes kristendom og de kirkelige bekendelsesskrifter – ja, det er 'djævelens opfindelse' og bør som sådan udelukkes af Kristi kirke. Er det om dette forhold, at Søren Kierkegaards ord går i opfyldelse: "Under navn og kristendom lever vi i det rene hedenskab?"

ØJEBLIKKET

Nr.5 – kap. 18

MINISTEREN SOM KIRKENS ÆRKEBISKOP

*”Det gejstlige svindelnummer
gør under navn af
kristendom gode forretninger.”*

(Søren Kierkegaard, juni 1855)

Et markant eksempel på, hvorledes de højeste myndigheder kan tillade sig at handle stik imod de forpligtelser, som de selv i FN-konventioner har skrevet under på, blev tydeligt tilkendegivet i efteråret 2004. Ved Europaparlamentets godkendelse af kommissionen, kom den italienske kandidat, Rocco Buttiglioni, pludselig i vanskeligheder. Som kommende kommissær for retspolitik og menneskerettigheder svarede han ærligt på spørgsmålet om sin holdning til homoseksualitet. Han forsøgte at sige, at som privatperson troede han på Ny Testaments 'beskrivelse af homoseksualitet som synd' – men han betonedede, at det ikke ville påvirke hans arbejde som kommissær.

Ligesom den troende, italienske kandidat var underlagt EU's lovgivning, herunder traktatens bestemmelser om antidiskrimination, således er den danske præstestand og den almindelige EU-borger fastholdt af den samme jernhårde lovgivning. Resultatet for italieneren var, at han måtte trække sig som kandidat – og efter den dag vil ethvert nyt medlem af EU-kommissionen holde tand for tunge! Det samme kommer til at gælde i det danske kirkeliv. Når det homofile samfund har etableret sig i menigheden, skal dens medlemmer veje deres ord på en guldvægt...

DET GEJSTLIGE SVINDELNUMMER

Selvom det er med største tilbageholdenhed, at jeg citerer den danske – men nu verdenskendte filosof og teolog, Søren Kierkegaard, så kan det i dag ikke være anderledes; den ufattelige fremsynethed og de voldsomme angreb på den statskirkelige, imperieagtige kristendom, som Kierkegaards pen nedfældede for 150 år siden, er i dag et topaktuelt tema. Især de rasende skrifter, som han med titlen 'Øjeblikket' udsendte i 1855 – fem måneder før sin død! "Det gejstlige svindelnummer, som har bemægtiget sig firmaet 'Jesus Kristus', gør under navn af kristendom gode forretninger," skrev han...

Grunden til, at jeg i dag må give Kierkegaard ret i denne voldsomme beskyldning, er ikke mindst den måde, evangeliet præsenteres på i visse frikirkekredse og kristne, internationale tv-kanaler men også det beske indhold af den mail, som den tidligere kirkeminister sendte mig her på min ørkenbase d. 24. januar 2011. Skrivelsen var et svar på den klage, som jeg et halvt år forinden havde sendt til ministeriet i København. Jeg indberettede sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby, for – i sit forsvar for homovielser i kirken – 'at udbrede den lære, at Kristus inkarneres i det homoseksuelle bryllupskys'. Kirkeministeren svarede, at ministeriet ikke ville høre mere om denne sag..."og jeg er sidste ankeinstans," tilføjede ministeren. Det vil sige, at nu er der ikke flere her på jorden, som en klager kan henvende sig til ...

Det er min opfattelse, at det var magtpåliggende for den tidligere kirkeminister ikke at røre ved sagen om den afslørende artikel, som Lyngbypræsten i et teologisk tidsskrift har skrevet om 'det homoseksuelle kys'. Den kunne få politiske følger; vil den nye kirkeminister indtage samme holdning? Smedes der stadig antikristelige planer i kirkeministeriet?

KEJSERENS SKJULTE MAGT

Med hensyn til disse 'FN-konventionsstridige planer' blev sløret i et hastigt glimt draget til side i den homo-rapport, som kirkeministeren offentliggjorde i midten af september 2010. Heri afsløres den fordægtige strategi, som på et givet tidspunkt kunne anvendes for, at homofile par kan modtage statskirkens velsignelse. Den 'konventionsstridige plan' lyder i al sin korthed sådan (citater): "Kirkeministeren har kompetence til retligt at regulere anliggender, der sædvanligvis betragtes som indre kirkelige."

Med denne afslørende sætning er den tidligere kirkeministers hensigter kommet for en dag. Ministeren meddeler hermed, at det står i statens magt at 'blande sig i kirkens indre forhold'. Rapport-

ten erklærer, at samfundsmagten gennem kirkeministerens person har bemyndigelse til at trampe ind i kirkens inderste kamre for at 'regulere visse anliggender'. (Det betyder, at alt, hvad angår 'forkyndelsens indhold' og 'forståelsen samt tolkningen af Den Hellige Skrift og kirkens bekendelsesskrifter til syvende og sidst ligger i kejserens hænder...)

Når det i samme 'teologiske rapport' betones, at 'lovgivningsmagten har vist **betydelig tilbageholdenhed** over for 'at tage stilling til indre kirkelige anliggender', - så ligger heri

den manende trussel, at 'den tid er forbi' – og når det understreges, at 'folketinget aldrig har beskæftiget sig med liturgiske spørgsmål' – bør alle forstå, at dette er et overstået stadie! Med hensyn til det ritual, der skal anvendes ved homovielser, vil lovgiverne blande sig; politikerne vil hverken i denne eller andre af kirkens 'indre anliggender' vise tilbageholdenhed. "Siden 1849," hedder det i den uheldsvangre kirkeminister-rapport, "er det blevet overladt til regeringen d.v.s. kirkeministeren at stå for reguleringen af de indre kirkelige anliggender "i det omfang, det er nødvendigt at regulere dem!" Vil den nye kirkeminister følge samme linje?

Hvis det er tilfældet, vil det medføre, at visse præster, politikere, journalister og andre potentielle modstandere af kirkelige homovielser herefter bør trække sig tilbage. De bør i denne sag forholde sig tavse, thi de har intet at skulle have sagt! Kirkeministeren har den endelige magt til at 'regulere kirkens indre anliggender'. Derfor har den tidligere minister også ved årsskiftet frimodigt erklæret: "Folketinget er folkekirkens øverste synode." Kirken er således totalt i kejserens magt. At kejseren har holdt sig tilbage fra at gøre brug af sin magt betyder ikke, at det skal fortsætte med at være sådan. I spørgsmålet om kirkelige homovielser vil kejserens minister fremover kunne vise sin magtfulde kompetence... og hvis nogle har indvendinger, kan ministeren lægge lovens paragraffer

på bordet. ”Kirkeministeren har kompetence til retligt (lovligt) at regulere...”

Hvis nogen stadig er af den naive opfattelse, at ’kirkens indre anliggender’ er beskyttet af landets parlamentariske ordning, tager de fejl! Kirkeministeren har som kejserens højre hånd totalitær magt over den mest intime beslutningsproces i kirken; derfor skriver den nu afgåede ministers (nøje udpegede) deltagere i den aktuelle homo-rapport følgende (citater): ”Kirkeministeren kan uden at inddrage folketingets udstede bindende retsregler om kirkelige anliggender.”

Ministeren behøver derfor ikke at besvare folketinget med en så ’intetsigende’ og ’ubetydelig’ sag som homovielser i kirken; ministeren har magt til alene og personligt at klare det spørgsmål – Kirkeministeren kan (citater): ’uden at inddrage folketinget’ udstede bindende befalinger.

Hvorledes kan dette gå til?

NÅR MINISTEREN SLÅR TIL

I den kirkeministerielle rapport over kirkelige homovielser betones det, at folketinget forventer, at ministeren gør brug af sin magt. ”Det er endda fra lovgivningens side en klar forudsætning, at ministeren gør brug af sin kompetence,” hedder det. Det vil sige, at politikerne med hensyn til det aktuelle spørgsmål om det kirkelige ritual for homovielser ikke blot ’forventer’ – men regner det som ’en klar forudsætning’, at ministeren slår til!

Hvorledes skal ministeren slå til?

Rapporten løfter sløret for den strategi, som i dette tilfælde kan anvendes. Ministerens folk i homo-udvalget skriver (citater): ”Kirkeministeren har således formelt kompetence til selv at regulere de

indre anliggender ved at forelægge anordninger til dronningens underskrift.”

Ingen kan hindre ministeren i at søge at få dronningen til at skrive under på et dokument, som ministeren selv har udfærdiget. Det forklarer rapporten således (citater): ”Der er ikke nogen kirkelig instans – f.eks. en særlig udpeget biskop, biskopperne i fællesskab eller andre, som har retskrav på at medvirke ved udformningen af regler på disse områder, eller som selv kan producere, ændre eller dispensere fra egentlige retsregler.”

Det vil med andre ord sige, at der i Danmark (udover ministeren selv) ikke findes en levende sjæl, som har ’retskrav på at medvirke ved udformningen’ af det ritual for homovielser, som nu kun kirkeministeren kan forelægge dronningen! Den eneste, der kan gøre krav på ’selv at producere’ et sådant ritual, er kejserens officielle gesandt, kirkeministeren. Alene staten – ikke kirken – har lovlig ret til at ’ændre’ eller ’dispensere’ fra de anordninger, som nu udformes med hensyn til reglerne for kirkelige homovielser – og hvad den tidligere kirkeminister inderst inde havde i sinde i den sag, har ministeren selv ved årsskiftet afsløret ved at gøre sig til ét med det triumvirat af homo-teologer i Helsingør, der hævder, at Kristus inkarnerer sig i det homoseksuelle brudekys. Samtidig har ministeren erklæret: ”Folketinget er folkekirkens øverste synode.” Den tidligere minister, Birthe Rønn tilføjer: ”Og kirkeministeren er denne ’synodes’ øverste hoved.” Ministeren konkluderer: ”Det er mig – og mig alene, som kan udfærdige det afgørende dokument om homovielser i kirken, og det er kun mig, der kan forelægge det for dronningen til ’kongelig resolution’.

FORHÅNDELSE AF KIRKENS LÆRE

Hvis den nye kirkeminister spørger, om det virkelig forholder sig sådan, bør jeg gentage hvad jeg tidligere har forklaret. (Udviklin-

gen må nødvendigvis forekomme nogen så grotesk, at de har svært ved at tro, at dette virkelig er sandt. Lad mig derfor atter give en nærmere redegørelse):

Det homo-teologiske triumvirat i Helsingør Stift, som den tidligere minister ved årsskiftet har forenet sig med, består af en præst, en provst og en biskop. Præsten har i juni 2010 i et forsvar for homofile vielser i kirken offentliggjort følgende erklæring: ”Ligesom Gud forbandt sig med verden i Kristus, sådan kan mennesker i den erotiske hengivelse forbinde sig med hinanden” (K.F.P.T. 120, s.69).

Erklæringen, der kunne opfattes som Helsingør-triumviratets manifest, rummer følgende letforståelige intention: ”Den erotiske hengivelse, hvormed homoseksuelle forbinder sig med hinanden, kan sammenlignes med den forbundethed, hvormed Gud forbandt sig med verden i Kristus.”

I lyset af Den Augsburgske Bekendelse er denne erklæring ikke kun en direkte krænkelse af trosbekendelsen, men den indebærer en blasfemisk holdning, der bør mødes med de strengeste konsekvenser.

*

Også Den Augsburgske Bekendelse taler om ’den uadskillelige forbundethed’, som er i Kristus, og også bekendelsesskriftet sætter denne samhörighed i forbindelse med Kristi inkarnation; i den 13. artikel hedder det:

”Vi lærer, at Han, som er født af Jomfru Maria... er Ham, som i sandhed har lidt, er korsfæstet, død og begravet, for at Han skulle forsone Faderen med os.”

At det homoseksuelle kys ifølge præstens erklæring kan kaldes (citater): ’det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi’, stemmer

ikke overens med bekendelsens forklaring, at 'Han, som er født af Jomfru Maria, er Ham, som i sandhed har lidt...'

Når præsten om den homoseksuelle, erotiske hengivelse erklærer, at (citat): 'Sådan forbandt Gud sig med verden i Kristus...' og i denne sammenhæng forklarer (citat): 'I kysset bliver de to sig selv... i kysset er en hengivelse, hvor jeg overskrider min krop for at møde en andens krop' (s.68-69), så forulemper Lyngbypræsten kirkens fundamentale bekendelse ved at hævde, at (citat): 'sådan forbandt Gud sig med verden i Kristus'. Den Augsburgske Bekendelse siger om inkarnationen, at 'Han, som er født af Jomfru Maria... er Ham, som er korsfæstet, død og begravet, for at Han skulle forsone Faderen med os (artikel 13). At sammenligne Kristi dyre offer, som er hele den kristne kirkes stærkeste og mest kostbare fundament, med det homoseksuelle pars erotiske hengivelse i et kys, er en forhånelse af kirkens sande lære!

FORRÆDERIETS KYS

I den varme eftersommer 2010 indløb den første klage over den danske sognepræst Jørgen Demants lære. Både bisp og minister modtog d. 14. september – dagen før kirkeministerens homo-rapport blev offentliggjort – indberetning om, at præsten udbredte den doktrin, at Kristus er inkarneret i det homoseksuelle kys. Klageren brugte udtrykket 'Forræderiets kys' og hævdede, at præsten ligesom Judas 'forråbte Menneskesønnen med et kys'.

Ministeren har muligvis følt sig frastødt af det groteske billede og sendte straks besked om, at den sag måtte biskoppen tage sig af. Siden endte den alligevel på kirkeministerens bord, og omkring årsskiftet modtog klageren den besked, at ministeren ikke ville høre mere om den sag.

I to breve (journal nr.126204/10 og 4572/II) undgår ministeren at omtale de præcise punkter i præstens teologi, hvor han ifølge

klageskrivelsen anklages for at være i kollisionskurs med kirkens bekendelsesskrifter. Ministeren holder sig til, at hele denne sag må være en misforståelse: Klageren har 'muligvis' læst forkert. Præsten har aldrig gjort sig til talsmand for en sådan lære...

Efter ministerens afsluttende og blanke afvisning af klagen over præstens homoskrift forbliver spørgsmålet dette: Er denne holdning den nye kirkeministers indfaldsvinkel i den videre udvikling? Vil den nye minister, Per Stig Møller, til den bitre ende støtte Helsingør-teologernes påviselige vranglære? Hvis det er tilfældet, er det ikke blot de gejstlige ledere, som er i modstrid med kirkens bekendelsesskrifter. Da er det regeringens minister, som bringer sig selv uden for kirkens 'grundlov'... og hvis regeringens kirkeminister stiller sig uden for Den Augsburgske Bekendelse, kommer han i konflikt med landets egen grundlov. Kirkeministerens embedsførelse bliver i så tilfælde 'grundlovsstridig'...

*

For at kunne danne sig en forestilling om, hvorledes den tidligere kirkeminister, Birthe Rønn Hornbech, kan nå frem til en så skæbnesvanger konklusion (i en sag om kirkens rette lære) er det nødvendigt at se nærmere på de begivenheder, der har ført til denne situation.

Sagen om sognepræstens oprørende teologi om 'Kristi inkarnation i det homoseksuelle kys' kan i virkeligheden koges ned til det enkle spørgsmål: Er Gud overhovedet til stede i det ritual for homovielser, som den afgåede minister så ihærdigt søgte at indføre?

Har den nye kirkeministers bemyndigelse til at forulempe dronningen med en anmodning om majestætens underskrift på et dokument, som er i strid med kirkens trosbekendelse og landets grundlov?

Har Søren Kierkegaard skuet ind i vor tid, da han d. 4. juni 1855 skrev: ”Jeg ønsker at afværge, hvad man absolut – hvis man elsker kongen må afværge... og det er: At sætte ’majestæten i et dårligt lys’.

*

Som vi i det følgende kaster et undersøgende blik på Helsingør Stifts ansvarlige gejstliges og den nu fyrede ministers behandling af den usædvanlige sag om ’Kristi inkarnation i det homoseksuelle kys’, vil det blive klart for enhver, at ingen af statens embedsmænd vil have noget med den sag at gøre. Den er som ’en varm kartoffel’, der så hurtigt som muligt skal ekspederes over på et andet bord. Ikke en eneste af de ansvarlige myndigheder ønsker at komme for tæt på præstens belæring om ’inkarnationens gentagelse i homokysset’. Alle – uden undtagelse – viger uden om. Det samlede hierarki og den minister, der hævdede at være ’hovedet for kirkens synode’, afviser den skrækkelige anklage. Af den grund hænger præstens tese endnu i luften. Ingen kan med bestemthed vide, om den uhyggelige indberetning er sand. Den dokumenterede vranglære om Den Treenige Guds inkarnation i det homofile brudekys bliver ikke på noget punkt imødegået; den totale afvisning begrundes kun med ét ord: ’Misforståelse’. Klageren kan ikke læse indenad; han har ikke begrebet det høje ’lutherske indhold’ i præstens tekst.

Imidlertid melder spørgsmålet sig: Hvorfor ønsker hverken kirke eller ministerium at blive konfronteret med denne tydelige afsløring af den lære, som ligger bag Helsingør-teologernes doktrin? Er sagen for alvorlig? Kunne den komme til at virke som en kæp i hjulet på de aktuelle bestræbelser på at indføre homovielser i kirken? Ønsker de styrende for alt i verden at undgå, at dette spørgsmål bliver en læresag? Er det i virkeligheden den inderste, rådne kerne i homo-teologien, der er ved at blive trukket frem i lyset?

HVORFOR LYVER PRÆSTEN?

Kun et magert resultat kom i september 2010 ud af den 'høring', som præsten med læren om 'Kristi inkarnation i homo-kysset' blev udsat for. Hans væsentlige forsvar samlede sig i én sætning: "I artiklen nævner jeg ikke ordet 'homovielse' én eneste gang," erklærede han og tilføjede: "Artiklen handler om vielsen" (udt. vedr. høring, 21.9.2010).

Med disse ord blev præsten frifundet. Hans forklaring er siden af alle efterfølgende instanser blevet taget for gode varer...

Hvis præstens udtalelse er sand, bør alle anklager mod ham falde til jorden! I det tilfælde kan det kun være onde og simple mennesker, der kan få den idé, at præsten gør sig skyldig i en så alvorlig overtrædelse som at påstå, at 'Kristus inkarneres i det homo-seksuelle brudekys'. – Ja, disse ondsindede anklagere ikke bare fejlfortolker præstens 'gode og værdifulde artikel', nej, de lægger deres egne tilsmudsede meninger ind i den smukke og rene tekst. De kaster snavs på en uskyldig præst! Den slags mennesker bør ikke værdises et seriøst svar. Ja, de burde retsforfølges for deres ugerning...

Men hvis det modsatte er tilfældet, at præsten sort på hvidt i sin artikel henviser til Sørensen og Peters vielse – og i den forbindelse ubestrideligt erklærer, at her (citat): 'bliver menigheden vidne til inkarnationsunderet' – (Kr.F. 120, s.66) så lyver han, og der må da være en grund til, at alle hans overordnede lyver sammen med ham.'

Hvad kan det være for en grund? Hvad er årsagen til, at alle prøver at lyve sig fra denne overtrædelse af kirkens bekendelse?

*

Præstens overordnede, den stedlige provst, Eigil Saxe, Kgs. Lyngby, fik i september 2010 klagen over præstens artikel om 'inkarnationens gentagelse' tilsendt. Biskoppen i Helsingør bad om at få præsten til at skrive en udtalelse. Præsten erklærer i denne skrevne udtalelse, at han 'ikke bevæger sig ud over hverken skrift eller bekendelse', og at han er 'i overensstemmelse med det grundlæggende i evangeliet, som han læser under en åndelig synsvinkel'. – "Artiklen handler ikke om homovielse men om vielsen," slutter han.

Provsten erklærer, at han 'fuldt ud kan tilslutte sig præstens udtalelse', (21/9, 2010, Bilag nr.799275). Han fortsætter: "Artiklen er af høj kvalitet, teologisk inspirerende og kaster nyt lys over en bibelsk og luthersk forståelse af vielsen og velsignelsen." Provsten konkluderer: "Der synes hos klageren at være tale om en fejllæsning af artiklens indhold samt en (fejlagtig) indlæsning af egne synspunkter..."

Hvis provstens anelse ('der synes at være en fejllæsning af artiklens indhold') er en rigtig fornemmelse – så bør sagen nærmere undersøges! Da må det afklares, om det er sandt, at præsten kun har skrevet om vielsen. Men hvis det er sandt, hvad præsten selv understreger, at et overordnet tema gør sig gældende i dette særlige nummer af tidsskriftet, så lyver både præst og provst. I det tilfælde skal artiklen belyse (citater): 'hvad et ritual er, hvad en velsignelse og hvad en vielse er, og hvad det betyder for den aktuelle debat om vielse af homoseksuelle...'

Er det tilfældet, at både provst og præst lyver, bør de stilles til regnskab for deres utroværdighed.

'GUD ADLER HOMOSEKSUEL KÆRLIGHED'?

Biskop Lise-Lotte Rebel i Helsingør følger samme linje som prov-

sten og præsten. Den 14. oktober 2010 skriver hun til klageren: ”Der synes at være tale om en fejlagtig indlæsning af Deres egne synspunkter i sognepræst Jørgen Demants artikel” (Dok.nr. 1010 97/10). Det vil sige: Hele denne sag synes at være én stor fejltagelse! Præsten har jo ikke skrevet om ’homovielser’. Når han i artiklen nævner brudeparrene ’Jens og Trine’ og ’Søren og Peter’, er det kun de første to, han har i tanke. De omtalte homoseksuelle partnere kan vi godt glemme. De kommer slet ikke ind i billedet. Præsten har ifølge sit eget udsagn kun skrevet om ’almindelige vielser’.

Hvis dette er tilfældet, må det samme princip gøre sig gældende for sognepræstens medredaktør, Ulla Morre Bidstrup, der er lektor ved pastoralseminariet i Århus (også hendes navn står under det tidsskriftsforord, der omtaler ’frihedslovgivningen for bøsser og lesbiske’, og som henviser til ’ligestillingen mellem ægteskab og registreret partnerskab’. Også hun har skullet følge den redaktionelle linje for det teologiske skrift og skriver i den forbindelse (citat): ’Gud giver, skaber, opretholder, beskytter og adler homoseksuel kærlighed’ (s.56).

Eftersom det må antages, at der er enighed mellem de to redaktører af forordet til tidsskriftets særlige temanummer – så lyver præsten og med ham lyver provsten og biskoppen. Følgen må blive, at der skrives ind over for homo-teologerne i Helsingør Stift! Den eneste, der har kunnet gøre noget ved denne sag, er kirkeministeren – og den tidligere ministers stilling varsler, hvad der kan forventes, når sagen om homovielser falder i politikernes hænder. Hvilken holdning har den nye minister?

*

Den afsatte kirkeminister må have lagt mærke til, at præstens, provstens og biskoppens forklaringer om, at klageren med vilje misfortolker præstens ’gode artikel’, næppe er bæredygtige.

Hun konstaterede derfor i en skrivelse til klageren, at 'der muligvis er tale om 'en fejlagtig indlæsning af Deres synspunkter (Dok.126204/10). Ministerens betegnelse 'muligvis' indebærer, at ministeriets embedsmænd ikke er sikre på, at denne vurdering er korrekt. Det vil sige, at klageskrivelsens indhold stadig hænger ubesvaret i luften. Med denne konklusion afvises den med besked om, at dette er 'sidste ankeinstans'. Der kan herefter ikke gøres mere ved denne sag!

... dermed synes der at være skabt fri bane for den nye ministers vandring til dronningen, som i dette tilfælde af sin politiske rådgiver bør informeres om Helsingør-teologernes lære. Spørgsmålet er da, om den nye kirkeminister vil undlade at gøre dette? Søren Kierkegaard erklærer, at det er umuligt! Thi (skriver han): "Det gejstlige svindelnummer gør under navn af kristendom gode forretninger..."

ØJEBLIKKET

Nr.5 – kap. 19

KIRKEMINISTERENS ENEVÆLDE

*”En forbrydelses størrelse
Forholder sig til tidens længde;
de egentlige forbrydelser kan ikke
straffes i tiden... dem tager
evigheden sig af.*

(Søren Kierkegaard, 1855)

Kirkefolk engagerer sig alle vegne og til alle tider i kampen mod menneskehandel og tvungen prostitution. Overalt står de i frontlinjen, når det drejer sig om de moralske værdier og standarder begrundet i menneskelig værdighed. De strider i de forreste rækker i kampen mod abort og eutanasi, genetisk manipulation med mennesker, dyr og afgrøder. De står for familieværdier og arbejder slidsomt i miljøer med alkohol, narko, skilsmisser og gadebørn; det er de samme folk, der i dag udgør kernen i modstanden mod homo-teologernes lære, som de finder i konflikt med både Bibelen og kirkens bekendelsesskrifter. Deres aktuelle mål i striden om kirkelige homovielser er til syvende og sidst en kamp for at sikre religionsfriheden, som de finder truet af magtstrukturer, der søger at give staten hals- og håndsret over kirkens indre anliggender. Kirkefolk overalt i Europa, fra Norge til Spanien, fra Finland til Grækenland, ser det som en central forpligtelse at værne den kristne menighed mod kejserens voksende magt; de aner en mørk skygge rejse sig i horisonten! Ham, som Ny Testamente kalder: 'Lovløshedens menneske, fortabelsens søn... som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel... (2.Tess.2:3-4). Denne strid er nu på vej ind i en afgørende fase i Danmark.

END IKKE KONGEN ER 'SUMMUS EPISCOPUS'

Kun med ærbødig tilbageholdenhed tør dronningens andel i sagen om homofile vielser i kirken omtales. Imidlertid forbliver det en kendsgerning, at dronningen skal underskrive den forordning om det ritual, der ønskes anvendt for, at homoseksuelle par kan blive kirkeligt viet og velsignet.

Vor danske dronnings placering i landets politiske liv (og aktuelt i den store læresag, der nu hedder: 'Kirkens velsignelse af det homofile samliv') går helt tilbage til 1849, hvor der i Danmark blev indført en indskrænket monarkisk statsform. Den kom til at

betyde, at magten i det danske kongerige blev fordelt. I stedet for én konge fik landet nu fire 'magthavere': Parlamentet, regeringen, domstolene – og kongen...

Den tid var uigenkaldelig forbi, hvor kongen (som det hed i kongeloven fra 1665, var 'det ypperste og højeste hoved her på jorden'). Kongen er ikke længere 'summus episcopus' – en slags 'ærkebiskop' – der har magt til at forordne et ritual for homoseksuelle... og hvis dronningen en dag får forelagt et sådant dokument, skal det medunderskrives (kontrasigneret) af den minister, som herefter bærer det fulde ansvar for denne underskrift. Ifølge grundlovens § 13 er dronningen ansvarsfri. Kirkeministeren alene står til regnskab for denne kongelige resolution.

*

Et afgørende problem er således ved indledningen til et nyt årti pludselig dukket op på den politiske arena i Danmark. De folkevalgte spørger sig selv, om det kan være rigtigt, at lovgivningsmagten har tildelt kirkeministeren en så altomfattende, totalitær magt med hensyn til kirkens indre anliggender? Er denne ene minister pludselig blevet arvtager til den 'enevælde', der i det politiske sprog betegnes med ordet: 'enekompetence'. Det vil sige håndhævelsen af den magtfulde eneret, hvormed ministeren nu synes at kunne gennemføre et kirkeligt ritual, der er i modstrid med selveste landets konstitution og mange borgeres samvittighed – ja, med FN-konventionen om trosfrihed!

"Er det ret og rimeligt," spørger adskillige, "at vort lands kirkeminister som en urørlig diktator (på eget initiativ og med loven i ryggen) kan tillade sig at henvende sig til dronningen for at anmode om majestætens underskrift på en anordning, som af adskillige anses for en direkte overtrædelse af kirkens egen fundamentale bekendelse?"

DRONNINGEN ER FREDHELLIG

Hertil kommer at dronningens person ifølge grundloven er beskyttet af et usædvanligt (men åndeligt magtfuldt) oldnordisk begreb: Dronningen er 'fredhellig'. Det vil sige, at ingen – end ikke rigets suveræne kirkeminister – tør krænke dronningens person! Betegnelsen 'fredhellig' indebærer (som det fremgår af ordet) at der endnu i det danske kongerige findes noget, som er 'fredet', og at der endnu eksisterer noget i denne 'perverse generation' (Ap.G.2:40) som er 'helligt' – forstået på den måde, at dette 'fredede' og 'hellige' ikke bør forulempes ved noget vanhelligt eller profant! Apostelen i Ny Testamente nærmer sig en fortolkning af det ældgamle, danske udtryk, når han udbryder: "Frygt Gud, ær kongen!" (1.Pet.2:17)

Den nuværende ordning med kirkeministerens påståede ret til at trænge ind på dronningens fredhellige område med en sag, der i Bibelen betegnes som 'unaturlig utugt', er betænkelig! Det kan næppe være rigtig, at denne eneherkende minister (uden den mindste medindflydelse eller indseende fra andre, end ikke fra de folkevalgte) – kan tiltage sig denne selvstændige adgang til at opnå kongelig resolution for kirkelige homovielser...

*

Når det i grundlovens 6. paragraf siges, at 'kongen skal tilhøre den evangelisk-lutherske kirke', må enhver underskrift fra monarkens hånd være i overensstemmelse med kirkens evangelisk-lutherske bekendelse. Det vil sige, at en sådan kongelig forordning aldrig kan være i modstrid med Den Augsburgske Bekendelse, hvilket igen vil sige, at Helsingør-teologernes erklæring, at 'Kristus er til stede i det ritual, der anvendes ved homovielser i kirken' må være i den dybeste harmoni og overensstemmelse med apostlenes lære i Ny Testamente.

Hvis det viser sig, at dronningen (under indflydelse af en vranglære) skriver under på et ritual, der er i modstrid med både skrift og bekendelse, er majestæten ifølge grundloven ansvarsfri. Men det er ministeren ikke! Ja, kirkeministeren bør allerede (før en sådan 'kongelig resolution') stilles til regnskab for et sådant grundlovsstridigt initiativ og dermed følgende krænkelse af dronningens person.

FORESTÅENDE OPGØR

Med indførelsen af homovielser i kirken er øjeblikket kommet til at tage et endeligt opgør med dette enevældige element i dansk religionsret. Det eneste ord, som kan anvendes, hvis den nye kirkeminister udnytter sit eneherkende mandat for at gennemføre indførelsen af et gudløst ritual i kirken er religiøs diskrimination. Det er at udnytte en tilsyneladende harmløs enevældig praksis, der aldrig – indtil nu – er bragt til ophør, og som nu (imod tro og samvittighed) påtvinges en minoritet. Spørgsmålet er enkelt: Kan en minister (uden om folketinget) blande sig i kirkens anliggender og dermed afgøre en læresag, som den halve verden strides om?

*

Den 66. paragraf i Danmarks Riges Grundlov er vel nok den korteste i den ganske konstitution. Den siger: "Folkekirkens forfatning ordnes ved lov." Hvis det viser sig, at et lovgivningesansliggende nu kan 'ordnes' (ikke ved lov men) ved én, enevældig person – uden at folketinget spørges til råds – da bør ikke kun folkekirken men samtlige landets trossamfund 'udvandre' i protest. Hvis spørgsmålet om kirkelige homovielser 'lovløst' kan 'ordnes' på den måde, hvad bliver da det næste? I det tilfælde lurer de mørkeste, middelalderlige retsregler i baggrunden, og når bisper og ministre samtidig er blevet enige om at 'bekæmpe' anderledes troende, kan de herefter ved kongelige anordninger gennemføre hvad som helst.

Ekspert på det samfundsvidenskabelige område, Ph.d.lektor, Lisbet Christoffersen, har om et lignende forhold vedrørende kirkens indre anliggender formuleret følgende sætning: ”De kongelige anordninger er ikke alene på kanten af grundlovens § 66, men også af selve religionsfrihedsbegrebet” (Samf. Syn.ret.2001, s.43).

Med hensyn til udfærdigelsen og indførelsen af et ritual for kirkelige homovielser har man altså med en sag at gøre, der berører noget så grundlæggende som religionsfrihedsbegrebet. I det øjeblik dronningen på kirkeministerens fulde og enevældige ansvar sætter sit navn under på det ritual (der af millioner af mennesker verden over betragtes som antikristeligt) – er det (ifølge eksperterne) religionsfrihedsbegrebet som berøres... og så såre der rokkes ved dette fundament, bør alle kristne alle vegne rejse sig for at protestere; da venter nemlig direkte og åbenlyse forfølgelser om hjørnet...

*

Med den nu fyrede kirkeministers udtalelse i de mørke decemberdage i 2010, at ’Folketinget er folkekirkens øverste synode’, bør det ikke et øjeblik glemmes, at ministeren var fuldstændig klar over, at hvis folketinget er kirkens hoved, så er ministeren selv (i kirkelige anliggender) folketingets hoved. Det vil sige, at ministeren dermed udpegede sig til selv at være den kirkelige synodes ærkebiskop. ”Kirkeministeren kan,” hedder det i den kirkeministerielle homo-rapport, ”uden at inddrage folketinget, gennemføre en kongelig anordning vedrørende et ritual i kirken.”

For at bevare det lovværn, der ligger i grundlovens ord om religionsfrihed, bør landets troende herefter være på vagt over for det voksende politiske ønske om etableringen af en kirkelig synode. Dette punkt vil i forbindelse med homo-teologernes krav snart komme på dagsordenen. Imidlertid bør det ikke glemmes, at som der eksisterer et politisk magtbegær, således eksisterer også et

religiøst magtbegær. Det sidste (viser historien) er værre end det første! (Det var i ypperstepræstens gård i Jerusalem, at Jesu dødsdom blev fældet, og det var den religiøse sanhedrin på 71 mand, der sendte den dødsdømte til Pilatus. Det var de religiøse farisæere, der opildnede folket til at råbe: "Korsfæst ham, korsfæst ham!" Og det var Jerusalems 'åndelige ledere', der lod de første apostle piske og derefter forbød dem at tale mere om Kristus).

*

Siden 1849 har der eksisteret et grundlovskrav om, at en såkaldt 'retlig institutionalisering' af folkekirken skal finde sted. Dette krav er aldrig blevet indfriet – men kan (ved den pågældende sag om ritualet for homovielser) næppe længere siddes overhørigt. Et opgør står for døren. Dette opgør bør kun have ét mål: Det må søge fjernet det enevældige element i dansk religionspraksis! Kejseren skal ikke have lov til med diktatorisk magt at blande sig i kirkens indre forhold! Det gælder for statskirken – men også for andre trossamfund. Religionsfriheden i Danmark skal bevares! En kirkeminister, der påviseligt gør 'fælles sag' med Helsingørsteologerne i deres lære om, at 'Kristus inkarnerer sig i ritualet for homovielser', bør ikke have uhindret adgang til dronningens gemakker for dér at hente kongeligt mandat til at gennemføre et antikristeligt projekt.

Dette opgør er så meget mere påkrævet, som det har måttet lade vente på sig i 150 år. Den manglende gennemførelse af et lovværn mod statsmagts misbrug er forudsat i den nuværende grundlov. Der er siden 1849 ikke blevet gjort noget ved denne mangel – og nu kan en ny kirkeminister gribe anledningen til som en slange at krybe gennem dette 'hul i hegnet' for at påtvinge kirken et ritual, der er i oprørende modstrid med Bibelen og reformationens bekendelsesskrifter!

VERDENSSAMFUNDET VIL VISE TÆNDER

Spørgsmålet om, hvordan sagen med kirkelige homovielser 'ordnes' i Danmark, har international interesse. Den store verden følger med i, hvad der på dette område sker i de nordiske lande. Hvis et politisk overgreb her (ved statskirkeligt magtmisbrug) gennemføres, vil det give genlyd andre steder på kloden. Den nye kirkeminister gør klogt i at 'gå med listesko' når han bevæger sig ind i kirkens inderste sakristi, og ministeren bør ikke – for sin egen skyld – råbe for højt om sin egen magt som 'synode-overhoved'. Hvis et sådant uheldigt forhold nu kan udledes af en mangeårig, retlig 'sædvane', da er det en situation, der skal korrigeres – ikke misbruges!

Hvad nu sker i Danmark (med sagen om homovielser), bliver noteret i det internationale forum, ja, hvis en homo-politisk handling undergraver selveste trosfriheden, vil der ingen steder blive set derpå med blide øjne. Verdenssamfundet vil vise tænder – og Danmarks forpligtelse over for internationale konventioner vil komme på bordet.

Den europæiske menneskeretskonvention berører dette spørgsmål. Den erklærer, at der skal 'træffes hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af... seksuel orientering'. Den tydelige mening bag denne paragraf er, at der skal gribes ind med de mest virkningsfulde midler til bekæmpelse af folk, der diskriminerer homoseksuelle...

Imidlertid må dette ildevarslende tiltag indeholde samme beskyttelseshensyn, når det drejer sig om at bekæmpe en lovgivning, der uhindret lægger våben i hænderne på homo-teologernes 'forskelsbehandling' af mennesker, der ikke følger deres 'seksuelle orientering'. Hvis en fremtidig kirkeminister fortsat uantastet kan gribe ind i kirkens inderste og dybeste samvittighedsforhold og med majestætens underskrift gennemtrumfe de mest antikristelige

bestemmelser – da er det ikke længere blot et spørgsmål om åbenlys forskelsbehandling af anderledes troende. I ordet 'bekæmpelse' skjuler sig samfundsmagtens skånselsløse efterstræben af borgere, der ud fra deres personlige trosoverbevisning ikke kan synge med i det etablerede kirkekor. I skyggen af en kirkeministers 'enekompetence' rejser sig et homo-teologisk præstestyre, der med religiøs nidkærhed kan slå ned på dets modstandere.

*

De frikirkelige kredse i Danmark bør ikke længere sidde med hænderne i skødet! De tager fejl, når de hævder, at 'dette her er folkekirkens egen sag' – og at 'statskirken må sejle sin egen sø'. Som det i grundlovens § 66 hedder, at 'folkekirkens forfatning ordnes ved lov', - sådan hedder det i § 69, at 'de fra folkekirken afvigende trossamfund ordnes ved lov'. Ved at iagttage, hvorledes sagen om kirkelige homovielser i folkekirken 'ordnes' kan de øvrige trossamfund få et afslørende indblik i, hvorledes deres egne 'indre forhold' for fremtiden vil blive 'ordnet'. Der er folk, der i denne time har travlt med at 'regulere religionsudøvelsen' i Danmark, og de, som mener, at denne 'regulering' finder sted i fuld offentlighed og uden skygge af forskelsbehandling, behøver blot at følge den nye kirkeministers enegang til Amalienborg. Der er kejserens minister – ene og alene – i stand til at 'ordne' ethvert kirkeligt anliggende 'ved lov'...

TROSFRIHEDEN ER ANFÆGTET

I fire udsendelser af skriftet 'Øjeblikket' har jeg gjort samtlige af folkekirkens præster og menighedsråd i Danmark opmærksom på disse forhold. Hundredvis af tilbagemeldinger med trusler om at anmelde mig for at 'fylde statskirkens net-adresser med 'spam', har fået mig til at forstå, at kun få anser den overskyggende fare for reel. Adskillige er af den opfattelse, at hele den sag med homovielser i kirken kan 'ordnes' indenfor grundlovens rammer.

Imidlertid afhænger dette af, hvorvidt politikerne tager højde for, at kirken ikke kun er beskyttet af landets grundlov – men at den derigennem også er beskyttet af kirkens egen grundlov: Den Augsburgske Bekendelse. Hvis dansk religionsret ikke står fast i dette fundament – og hvis en kirkeminister 'har loven bag sig', når ministeren påviseligt anfægter trosfriheden – så må det røde advarselsflag hejses.

Fra min ørkenbase i Israel må jeg konstatere, at timen er kommet, hvor de troende i Danmark må rejse sig for at kæmpe for deres ret til at følge deres individuelle trosoverbevisning og til at stride imod den 'forskelsbehandling', som homo-teologerne vil have indført samt til, at det protestantiske livssyn og den værdimæssige betydning af kirkens 500 år gamle bekendelsesskrifter forsvares!

*

Den danske grundlov erklærer, at borgerne har religionsfrihed. Den siger i § 67, at 'borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning'. Kirkeministeren kan imidlertid ifølge de gældende regler indføre en form for gudsdyrkelse, der ikke stemmer overens med den bekendelse, hvorom borgerne har forenet sig, og som ikke er i harmoni med deres overbevisning. Det vil sige, at statsmagten egenmægtigt er i stand til at 'ændre' gudsdyrkelsen. Regeringens repræsentant 'trækker (så at sige) 'tæppet væk under fødderne' på de borgere, der ifølge grundloven 'har forenet sig i en fælles tro'. Sådan som f.eks. katolske borgere ikke pludselig kan hævde en kanonisk rets ægteskabsregler, og muslimske borgere ikke kan forlange Shari'a's regler om ægteskabsindgåelse overholdt som en gældende ordning i Danmark – sådan kan statsmagten ej heller ved hjælp af en ministers enekompetence indføre en anden form for gudsdyrkelse, der påtvinger borgerne andre familienormer, en anden ægteskabsopfattelse og en anden forståelse af begrebet 'sædelighed' end den, som de pågældende borgere har forenet sig omkring.

Den religiøse praksis er i dansk ret tilladt efter grundloven uden nogen form for forudgående offentlig indblanding. Det er en af trosfrihedens grundpiller! Hvis den offentlige indblanding i gudsdyrkelsen finder sted, efter at borgerne har forenet sig i trossamfund, kan dette ikke ske, så længe dette trossamfund respekterer sædeligheden og den offentlige orden – ja, det burde slet ikke forekomme, hvis religionsudøvelsen søger at værne om de sædelighedsbegreber, som – ifølge de troendes bekendelse – hidtil har været gældende!

*

Lige så meget som det er en ubestridelig ret, at borgerne 'kan forene sig'... 'for at dyrke Gud på den måde, som stemmer med deres overbevisning', lige så sikkert er det, at staten ikke har ret til at gribe ind i borgernes religiøse fællesskab for at påtvinge dem 'en anden gudsdyrkelse' end den, som borgerne i en fælles overbevisning har samlet sig om.

Den statslige påtvingelse af 'en anden gudsdyrkelse' finder sted, hvor der eksisterer lovhjemmel for, at et indgreb i religionsudøvelsens kerne kan foretages på et totalitært grundlag! Dette forhold er til stede i den danske lovgivning og vil aktuelt kunne anvendes – med det sørgelige resultat, at i stedet for, at de troende 'har ret til at forene sig ifølge deres egen trosoverbevisning', så stilles de overfor den statslige fordring, at de 'skal bøje knæ' for en gudsdyrkelse, som er i direkte modstrid med deres personlige tro og bekendelse. At nogle enkelte præster stilles fri i deres samvittighed, (så de ikke behøver at frygte for at blive fyret og dermed tvinges til at flytte fra hus og hjem) er ikke det samme, som at menighedens medlemmer fordrives fra fællesskabet ved ritualer, der af kirkens fædre fordømmes som kætterske...

Når statens kirkeminister med loven i ryggen har mulighed for i statskirken at indføre regler og ritualer, der åbenlyst krænker en

anseelig del af kirkens medlemmers samvittighed, da er statsmagten ikke kun på kant med landets grundlov men i strid med sin egen forpligtelse over for FN-konventionen om borgerlige og politiske rettigheder af 1966. Heri indrømmes det (som det også er tilfældet med den danske grundlov) at trosfriheden i visse tilfælde kan underkastes begrænsninger. Imidlertid betones det, at 'ingen må underkastes tvang, der kan begrænse hans frihed til at bekende sig til sin tro' (artikel 18, stk.2).

Den danske ministers 'enekompetence' til på trods af tusinder af borgeres protest at indføre 'fremmede' ritualer i statskirken, er ifølge FN-konventionens tekst (og i det internationale samfunds øjne) et klart totalitært tiltag. Det er et diktatorisk indgreb, der tydeligt begrænser trossamfundenes frihed til 'at udtrykke sig'. Ved lovbefæstede 'ordninger' lægger lovgiverne låg på trossamfundenes og de enkelte borgeres protestreaktioner, idet enhver modstand (i det aktuelle og pågældende tilfælde) vil blive stemplet som en overtrædelse af det for alle borgere gældende diskriminationsforbud!

Ja, den totalitære tvang forekommer nærliggende med hensyn til, at visse afsnit fra Den Hellige Skrift, der åbent omtaler homoseksuelitet som en 'vanærende synd', ikke længere tåles oplæst 'i det offentlige rum'. Det vil sige, at munden bliver lukket på de præster, som følger reformatorenes opfordring (i Den Augsburgske Bekendelse) til at 'undlade at adlyde de biskopper, der fører en lære, som er i modstrid med Guds Ord' (CA 28:28). Sådanne forkyndere vil ikke længere offentligt og uden repressalier kunne forsvare deres standpunkt; deres argumenter fra Bibelen og bekendelsesskrifterne er på forhånd bandlyste.

*

Kirkeministerens indtrængen i Kirkens inderste anliggender, og samfundsmagtens krav om at blive betragtet som 'kirkens øverste

synode', er en overvældende trussel mod trossamfundenes 'forældreret til selv at opdrage deres børn'...

I FN-konventionen af 1966 omtales 'statens forpligtelse til at respektere forældres frihed til at sikre omsorg for deres børns religionsundervisning og moralske opdragelse i overensstemmelse med deres egen overbevisning' (artikel 18, stk.4).

Statens påtvungne ritual for kirkelige homovielser er 'respektløs' (for at bruge konventionens udtryk) og fratager trossamfundenes forældre friheden til at sikre 'en ganske bestemt omsorg for deres børn – nemlig omsorgen for børnenes 'moralske opdragelse'! En kongelig anordning om kirkelige homovielser er i modstrid med FN-konventionens og Grundlovens påbud om trosfrihed!

Diskussionen i den europæiske litteratur vedrørende berettigelsen af homovielser dvæler ved det begreb, som hedder 'normgennembrud'. Det vil sige, at tidligere tiders dæmninger og lovværn omstyrtes. Den gamle engelske 'King James' oversættelse (fra 1611) af Esajasordet: 'Han (fjenden) kommer som en rivende flod', lyder sådan: "When the enemy shall come in like a flood, the Spirit of the Lord shall lift up a standard against him" (59:19). Det homoseksuelle 'normgennembrud' er som en stormflod. Selv de største og stærkeste ege i skoven styrtes omkuld. Gamle dæmninger nedbrydes, og der udstedes strenge forbud mod at bygge nye. Over svømmelsen skal være total... og de, der 'rejser et hærtegn' ('lift up a standard') skal, om muligt, suges ned i dybet af malmstrømme, der ikke er af denne verden.

Det er i denne situation, at spørgsmålet melder sig: Kan åbenlyse mangler i den statslige lovgivning tillade, at syndflodens urene vande nu ledes ind i kirken, og det verdslige 'normgennembrud' herefter påbydes at være gældende overfor halvfjerdsindstve danske, 'godkendte' trossamfunds samvittigheds og trosgrundlag?

*

Ekspertter mener at kunne læse et 'invocatio Dei' i grundlovens fjerde paragraf. Udtrykket betegner en 'påkaldelse af Gud'. Det er en smuk tanke og sikkert ikke urimelig med hensyn til den ånd, hvormed mange af grundlovens fædre har formuleret denne grundlovsparagraf.

Dersom en sådan anrøelse af Gud skjuler sig i den danske grundlov, da drejer det sig om en påkaldelse, der indeholder den inderligste bøn; denne, nemlig, at 'staten må understøtte det reformativiske livssyn i Danmark'. 'Understøtte' (som er grundlovens betegnelse) er ikke det samme som at 'drive', 'styre' eller 'herske over'... og det er netop her, at kampen nu står med hensyn til en ministers 'enekompetence' til at indføre kirkelige ritualer, der ifølge N.T. åbenlyst bærer djævelens mærke.

MØDER MED JOHNY NOER OG JOHANNES FACIUS

Som jeg lægger 'sidste hånd på værket' og sender dette nummer af 'Øjeblikket' ud til bl.a. 6000 nye læsere, har jeg netop haft et velkomment besøg her på min ørkenbase i Israel af min gamle ven og medstrider, Johannes Facius. Vi talte om den tid for år tilbage, da vi sammen i bevægelsen 'Unge Kristne' kæmpede mod det moralske forfald i Danmark – og vi blev enige om, at vi ville stille os til rådighed for endnu 'et sidste udkald'. Vi afmærkede dagene **29.juli til 07.august 2011** i vore kalendere. Det bliver en uge, hvor vi stiller skarpt på Bibelens tale om den tid, vi lever i, og hvor vi endnu en gang vil søge at skabe samling om den opgave, som Ny Testamente beskriver med ordene '**at holde igen, så at den lovløse først kan åbenbares**, når hans tid er inde' (2.Thess.2:6). Med hensyn til sted eller steder lægger vi dette projekt hen til de troende i Danmark og har dermed den tillid til Gud, at Han vil ordne programmet for den uge. Kontaktadresse findes på www.noer.info.

HELSINGØR- TEOLOGERNES MANIFEST

Når profeten Daniel beskriver 'de sidste ting', som skal bevæge sig ind over vor omtumlede klode, så maler han et maleri af to konger, der sidder ved samme bord. Den ene af dem er den 'usling' (Dan.11:21), som Jesus omtaler i Ny Testamente med ordene: "Han vil bringe 'ødelæggelsens vederstyggelighed' (hvorom, der er talt ved profeten Daniel) ind på hellig grund' (Dan.9:27, 11:31 og Matt.24:15).

Om de to konger, der 'sidder ved samme bord', fortæller Daniel videre, at de har 'ondt i sinde', og at 'de lyver for hinanden' (11:27)... og et bedre portræt kan næppe males af de 'konger' og bisper, som befordrer Helsingør-teologernes manifest i dagens Danmark.

I dette nummer af 'Øjeblikket' dokumenteres, hvorledes gejstlige og verdslige myndigheder 'sidder ved samme bord og lyver'. Også de har 'ondt i sinde'; de vil narre dronningen til at underskrive et dokument, som er grundlovsstridigt og imod majestættens egen, påtvungne bekendelse. Samtidig stiller det skarpt på, hvorledes den kirkeminister, der ignorerede FN-konventionerne i det ene ministerium, behandlede dem lige så skødeløst i det andet ministerium. Har der i forbindelse med en indberetning af Helsingør-teologerne fundet en forvaltningsmæssig fortielse og fordrejning sted? Er der også i denne sag brug for en uvildig undersøgelse?

